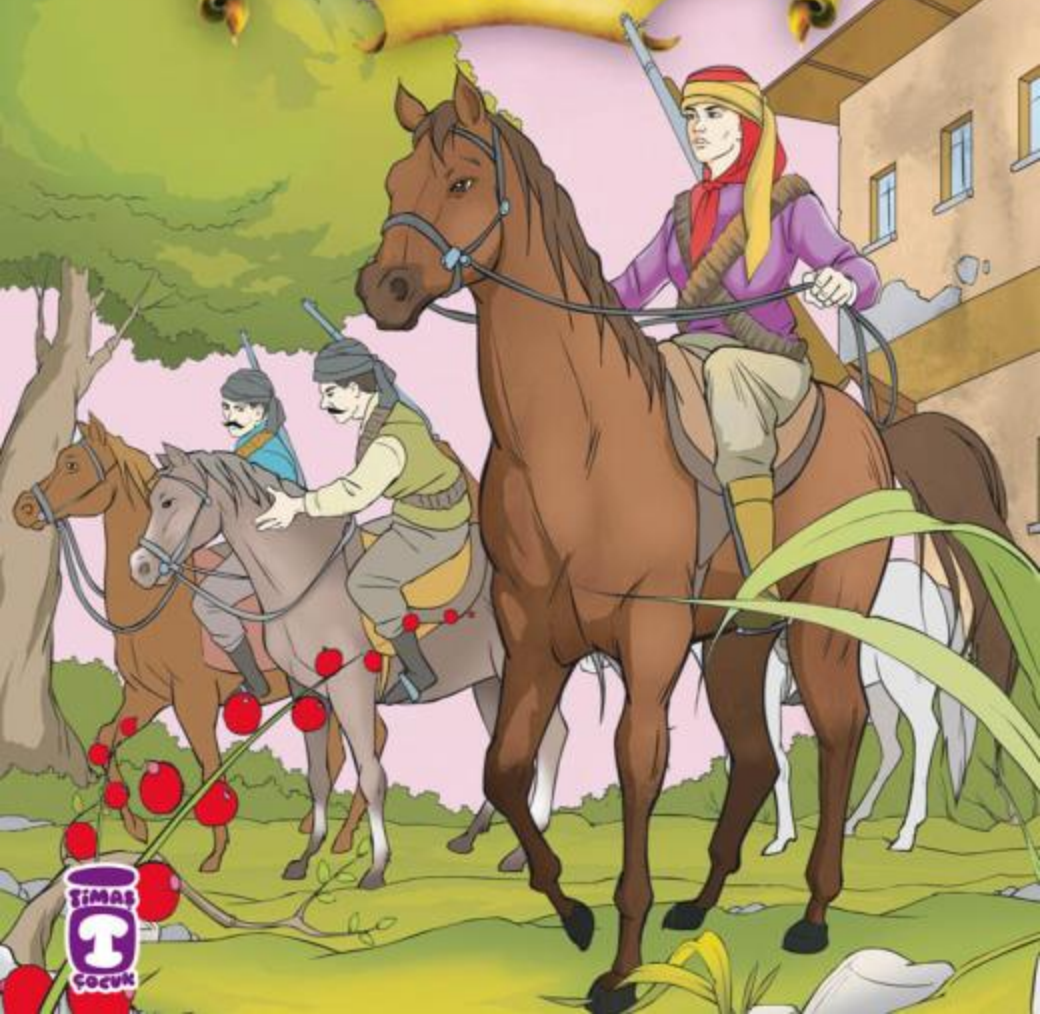

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~Aydın~

BİNBAŞI EMİRE AYŞE

İsmail Bilgin

I. Bölüm

EMİRE AYŞE BACI

Emire Ayşe sabahleyin erkenden kalktı. Hemen sofrayı hazırladı. Yaşlı babasına ve çocuklarına seslendi:

— Haydi, çabuk olun! Ben çapaya gideceğim, dedi. Gün doğmadan tarlada olmalıyım. Yoksa bir daha beni çağırılmazlar. Sonra zor durumda kalırız. Sizler keçilere ve ineğe yem vermeyi unutmayın. Tavukların yumurtalarını toplayın. Deveye de taze ot koyun. Sakın unutmayın. Hayvanları aç bırakmayın, dedi.

Çocuklar annelerine,

— Sen merak etme anne. Biz evin işlerini yaparız, dediler.

Babası da,

— Kızım sen kaygılanma. Ben oturduğum yerden de olsa, onlara göz kulak olurum, dedi.

— Peki, o zaman ben tarlaya gidiyorum.

Emire Ayşe çapasını ve ekmek torbasını aldı. Güneş dağların ardından kendini gösterince yola koyuldu.

Emire Ayşe aslen Selanikliydi. Daha sonra muhacir duruma düşmüşler ve Aydın-İmamköy'e yerleşmişlerdi. Bir süre çiftçilik ile uğraşmışlardı. Dünya Savaşı çıkınca kocası askere alınmış, Ayşe beş küçük çocuk ve yaşlı babası ile hayatta bir başına kalmıştı. Hepsinin sorumluluğu onun omuzlarındaydı. Bu şekilde tam iki sene evin geçimi için ter dökmüştü.

Bir gün köye kara bir haber ulaştı. Ayşe'nin kocası Kafkas Cephesi'nde çarpışırken şehit düşmüştü. Bu haber bütün köyü yasa boğmuştu. Emire Ayşe ise kocasının ardından hiç gözyaşı dökmedi. “O şehit düştü. Bana ağlamak yakışmaz.” dedi. Ama için için öyle üzüldü ki, günlerce ağzına bir lokma ekmek, gözüne de uyku girmedi. Vakit geçtikçe öfkesi, kızgınlığı arttı.

Şimdi evin geçimini tarlalarda, bağlarda çapa yaparak sağlıyordu. Akşama kadar çapa sallıyor ve yorgun bir hâlde eve dönüyordu. Aldığı günlük paralarla da evin ihtiyacını karşılıyordu. Küçük bir bahçesi ve beslediği hayvanları vardı. Bahçesini ekip diyor, hayvanlarından da süt ve yumurta sağlıyordu.

Tarlada çapa yapan kadınlar korku içindeydi:

— Duydunuz mu düşman ilerliyormuş.

- Buralara da gelirse?
- İzmir'e çıkacakmış.
- Aydın'a doğru ilerleyecekmiş.
- O zaman bizler ne yaparız?
- Onlar her türlü zulmü yaparlar.
- O günleri görmesek Rabbim.
- Ne kötü günlere kaldık...

Emire Ayşe ise bu tür konuşmalara kızar, kadınlara çıkışırdı:

— Düşman gelirse gelsin! Bizim de elimiz armut toplamıyor ya. Geleceği varsa göreceği da var. Biz de vatanımızı, şerefimizi korumak için karşı koyarız.

— Nasıl karşı koyarız Ayşe teyze?

— Nasıl mı? Taşla sopayla... Elimize ne geçerse onunla...

— Bunları söylemek kolay... Yapabilecek miyiz? Bizler kadınıız.

— Kadınsak ne var bunda? Kadınlar da yeri gelince savaşır. Çarpışır. Vatan, hepimizin vatanı sadece erkeklerin değil. Sizler

korkmayın. İşinizi gücünüzü bırakmayın. Düşman gelirse göreceği de vardır, der; kadınlara cesaret aşıladı.

Ancak Emire Ayşe'nin yakın zamanlarda duydukları hiç iç açıcı şeyler değildi.

— İzmir işgal ediliyormuş.

— Yunanlar İzmir'den sonra Aydın'a yürüyeceklermiş.

— Bütün Ege'yi işgal etmek istiyorlarmış.

“Eğer İzmir’i alırlarsa, Aydın’a da gelebilirler. Hele karşılarına onları durduracak bir kuvvet çıkmazsa, hızla ilerleyebilirler.” diye düşünüyordu.

Tarlaya gidip gelirken, boynunda asılı duran iki altını gizliyordu. Çünkü bu altınlar zor günlerde ona lazımdı. Bu yüzden altınlara iyi sahip çıkmalıydı.

Bir gün tarladan dönerken kötü bir haber aldı:

“Yunanlar İzmir’e girmiş!”

Bu haber sanki Emire Ayşe’yi can evinde vurdu. “Demek ki İzmir’i ele geçirdiler... Artık Aydın’a da yürürler. Bizi kötü günler bekliyor. Ama gelecekleri varsa göreceklere de vardır! Hasan Tahsin diye biri Yunan’a ilk kurşunu atmış. Keşke elimde olsa da, ben de İzmir’e gidip Yunanlar ile çarpışsam. Aydın’dan İzmir’e gitmekte ne var ki? Atla öğleye doğru varırım.” diye düşünüyordu.

İmamköy'de yeni bir sabah oluyordu. Emire Ayşe sabah erkenden kalktı. Aydın taraflarına baktı.

— Ey Dağlar! Aydın'ın ak taşlı dağları, bu kara yazımız nedir? Düşman İzmir'e girmiş. Aydın'a doğru yürüyormuş. Bunlara dur diyecek birileri yok mu?

Sonra tavuklara yem verdi. Keçinin ve ineğin önüne ot koydu. Küçük bahçesinde yetiştirdiği domates ve biberleri topladı. Sofrayı hazırlamak için içeri girdi.

Köyün erkekleri de kahvehanede toplanmışlardı. Telaşlıydılar. Kendi aralarında durmadan konuşup bir çözüp yolu bulmaya çalışıyorlardı

— Yunan İzmir'i aldı.

— Şimdi Aydın'a doğru ilerliyormuş.

— Köyümüze de gelirse?

— Burası Aydın'a bir saat mesafede.

— Aydın'a girerler ve ilerlerlerse, köyümüze mutlak gelecekler demektir.

— Böyle bekleyecek miyiz?

— Bir şeyler yapmalıyız.

— Ne yapacağız peki?

— Ne mi yapacağız? Silahlanalım.

— Kendimizi koruyalım.

— Doğru ya, çoluğumuzu çocuğumuzu koruyalım.

— Elimizden ne geliyorsa yapmalıyız.

— Baksana Yunan kasaba ve köyleri yakarmış.

— Ya köyümüzü de yakarlarsa?

— O zaman silah alacağız. Herkesten yardım isteyeceğiz.

— Para da toplayalım.

— Toplayalım ya...

İmamköy'deki erkekler hiç vakit kaybetmeden işe başladılar. Herkes sandığında sakladığı tabancasını, tüfeğini çıkardı. Bakımını yaptı. Duvarda asılı duran tüfeklerini temizledi. Sonra bu silahların yeterli olmayacağı görüşünde birleşildi.

— O zaman köydeki ahaliden para toplayacağız. Topladığımız paralarla da gidip Aydın'dan silah alacağız, dediler.

Bu arada biri:

— Tabii Yunan'dan önce Aydın'a gidersek... Orası da işgal edilirse, nereden silah bulabiliriz?

— Doğru.

— Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız.

Erkekler köydeki her eve uğrayıp para veya altın istediler. Bahçesinde çalışmakta olan Emire Ayşe'ye avludan seslendiler.

— Ayşe Bacı!

— Geliyorum!

Emire Ayşe kapıyı açtığı anda karşısında köyün erkeklerini görünce şaşırıldı.

— Ne istiyorsunuz?

— Ayşe Bacı belki haberin olmuştur. Silah almak için köylüden para veya altın topluyoruz.

— Haberim var.